

Warszawa, 13 kwietnia 2026 roku

Sprawa: odpowiedź na uwagi do rządowego projektu ustawy o zmianie
ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy - Kodeks karny
skarbowy (druk nr 2288)
Znak sprawy: DTS3.8010.1.2026
Kontakt: Kancelaria MF
tel.: +48 22 694 55 55
e-mail: kancelaria@mf.gov.pl

Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Kancelaria Sejmu
ul. Wiejska 4/6/8
00-902 Warszawa

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. SPS-III.020.50.8.2026
Data wpływu 13. IV. 26r.

Odpowiedź na uwagi do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy – Kodeks karny skarbowy (druk 2288)

Szanowny Panie Marszałku,

Odnosząc się do stanowisk zgłoszonych przez Pracodawców RP, Sąd Najwyższy oraz Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy - Kodeks karny skarbowy (druk 2288), który przewiduje m.in. wprowadzenie regulacji mających na celu oddzielenie terminu przedawnienia należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W projekcie rządowym zaproponowano kompleksowe rozwiązanie polegające na zmianach w zakresie prawa podatkowego połączone ze zmianami w prawie karnym skarbowym. Zrezygnowano z rozwiązań niepełnych na rzecz spójnego i zgodnego systemowo rozwiązania.

Uchylona zostanie przesłanka ustania karalności czynu zabronionego w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej (art. 44 § 2 kks). Powyższa zmiana spowoduje uniknięcie niepożądanego zjawiska w stanie prawnym po likwidacji przesłanki z art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej, w postaci skrócenia terminu przedawnienia niektórych typów **czynów zabronionych o najwyższym zagrożeniu karnym, charakteryzujących się wysoką szkodliwością społeczną**. Podstawowy termin przedawnienia zobowiązania podatkowego wynosi bowiem 5 lat, natomiast przedawnienie karalności przestępstw o wysokiej szkodliwości społecznej następuje po 10 latach. Zachowanie tego 10-letniego terminu umożliwi prowadzenie i zakończenie postępowań przygotowawczych oraz doprowadzenie do skazania sprawców poważnych przestępstw skarbowych (szczególnie w sprawach, w których w postępowaniach karnych zgromadzono obszerny materiał dowodowy dotyczący np. karuzel podatkowych czy poważnych przestępstw gospodarczych).

Intencją ustawodawcy jest oddzielenie terminu przedawnienia należności publicznoprawnej od terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Uchylenie art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej spowoduje, że inaczej niż dzisiaj, w toku już prowadzonych postępowań karnych skarbowych będzie mogło nastąpić przedawnienie zobowiązania podatkowego, powiązanego bezpośrednio z popełnionym czynem, którego skutkiem jest uszczuplenie podatku.

Już dziś w przypadku przestępstw skarbowych nieskutkujących bezpośrednio uszczupleniem należności publicznoprawnej (np. posługiwanie się nierzetelnymi fakturami, nierzetelne prowadzenie ksiąg), a powiązanych z rozliczeniami podatkowymi, przedawnienie zobowiązania podatkowego nie ma wpływu na przedawnienie karalności. Podobnie w przypadku tzw. przestępstw fakturowych z art. 270a, 271a czy 277a Kodeksu karnego. Stąd też propozycja uchylenia przesłanki przedawnienia karalności czynu zabronionego w przypadku przedawnienia należności publicznoprawnej (najczęściej zobowiązania podatkowego) mająca na celu uniknięcie systemowej bezkarności najpoważniejszych przestępstw skarbowych.

Zaproponowane zmiany są efektem kompleksowej analizy – przeprowadzonej w Ministerstwie Finansów – wpływu uchylenia art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej na przedawnienie karalności poważnych przestępstw skarbowych. W szczególności analizą objęto czy uchylenie ww. przepisu nie doprowadzi do bezkarności sprawców przestępstw skarbowych godzących w interesy Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego oraz istotne interesy finansowe Unii Europejskiej. Podkreślenia wymaga, iż ustawodawca krajowy jest zobowiązany do podjęcia środków koniecznych do spełnienia wymogów unijnych, w szczególności poprzez przyjęcie niezbędnych przepisów i – w razie potrzeby – zmianę istniejących – w celu zagwarantowania, by regulacja mająca zastosowanie do ścigania i karania poważnych nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii, w tym regulacja przedawnienia odpowiedzialności karnej, była zgodna z postanowieniami art. 325 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i art. 2 ust. 1 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej,

o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, podpisanej w Brukseli w dniu 26 lipca 1995 r. (konwencja PIF). Regulacja ta powinna być ukształtowana w taki sposób, aby nie powodować ze swej natury systemowego ryzyka bezkarności czynów stanowiących tego rodzaju przestępstwa, a przy tym zapewniać ochronę praw podstawowych osób oskarżonych.¹

W tej tematyce wypowiadał się już TSUE, uznając za niezgodne z prawem unijnym uregulowania skracające termin przedawnienia karalności w taki sposób, że w konsekwencji pozbawiono te przepisy skuteczności. Tworzy to bowiem systemowe ryzyko bezkarności w odniesieniu do przestępstw poważnych nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii², w szczególności w sprawach, których złożoność wymaga prowadzenia przez organy karne dłuższego postępowania przygotowawczego. W ocenie TSUE stanowi to problem systemowy, ponieważ im bardziej skomplikowane jest przestępstwo i im większą liczbę oskarżonych i czynów obejmuje, tym trudniejsze jest zakończenie rozpoznawania sprawy przed upływem okresu przedawnienia.

W świetle wskazanego orzecznictwa TSUE właściwym jest, aby wyłączenie odpowiedzialności karnej nie następowało tylko z tego powodu, że zobowiązanie podatkowe uległo przedawnieniu. Automatyczne umarzanie spraw o najpoważniejsze przestępstwa skarbowe, dla których w Kodeksie karnym skarbowym przewidziano 10-letni termin przedawnienia karalności już po 5 latach – wraz z przedawnieniem zobowiązania podatkowego – stwarza właśnie takie ryzyko systemowej bezkarności. Stan taki jest nie do zaakceptowania z perspektywy zabezpieczenia interesów państwa, jak również uczciwych podatników.

Przedawnienie podatku nie oznacza, że nie popełniono przestępstwa a sprawca lub sprawcy (nie zawsze będzie to sam podatnik) powinni pozostać bezkarni. Zmiana w art. 44 kks zapobiegnie unikaniu odpowiedzialności karnej w sytuacji, gdy faktycznie doszło do popełnienia umyślnego przestępstwa skarbowego.

Karalność ta musi być także zapewniona w przypadku postępowań prowadzonych przez Prokuraturę Europejską (EPPO), do której Polska przystąpiła od marca 2024 r. Dotyczą one poważnych przestępstw, w tym skarbowych dotyczących oszustw w podatku od towarów i usług.

Także implementowana obecnie Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1260 z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie odzyskiwania i konfiskaty mienia wymaga od państw członkowskich uregulowań prawnych, zapewniających pozbawienie sprawców poważnych przestępstw korzyści z ich popełnienia. Wśród takich przestępstw dyrektywa wskazuje również przestępstwa skarbowe, zarówno na szkodę interesów UE jak i budżetów krajowych. Dopuszczenie do szybkiego

¹ Por. M. Serowaniec, Między legalnością a skutecznością fiskalną: Zmiana interpretacji prawa podatkowego we Włoszech w świetle orzecznictwa TSUE, Toruń 2025.

² Orzeczenia TSUE w sprawach C 105/14 Taricco, C 42/17 M.A.S., M.B., C-107/23 LIN.

przedawnienia śledztw wszczętych w takich sprawach stałoby w sprzeczności z celami tej dyrektywy³.

Przeprowadzona analiza rozwiązań prawnych w krajach UE w zakresie powiązania terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego z terminem przedawnienia karalności przestępstwa (skarbowego) związanego z tym zobowiązaniem wskazuje, iż w krajach europejskich (np. Austria, Francja, Włochy, Finlandia, Bułgaria, Niemcy, Rumunia, Łotwa, Litwa, czy Dania) nie funkcjonuje rozwiązanie polegające na uzależnieniu terminu przedawnienia karalności przestępstwa podatkowego od terminu przedawnienia należności publicznoprawnej. Polskie rozwiązania jawią się tutaj jako zupełnie wyjątkowe.

Podkreślenia również wymaga, że co do zasady sąd karny nie jest związany decyzją administracyjną (decyzja administracyjna nie jest wskazana w art. 8 § 2 Kodeksu postępowania karnego jako wiążąca sąd karny – zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądów karnych). Stąd też sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem żadnego organu administracji (w tym podatkowego). Mając powyższe na uwadze należy dostrzec, że przepisy nie przewidują regulacji prawnej w zakresie określania wysokości uszczuplonej należności publicznoprawnej w sprawach karnych, ponieważ obowiązek podatkowy wynika z ustawy a nie decyzji organu podatkowego. Zatem ustalenie czy popełniono przestępstwo skarbowe nie polega na zbadaniu prawidłowości decyzji podatkowej określającej zobowiązanie podatkowe, a na ustaleniu czy sprawca naruszył określone w ustawie obowiązki ciążące na podatniku lub płatniku oraz czy w wyniku tego nastąpiło narażenie na uszczuplenie w należnościach Skarbu Państwa (JST) w określonej wysokości. Decyzja podatkowa nie jest wiążąca dla sądu karnego. Nie stanowi też zagadnienia wstępnego. Ewentualne związanie sądu karnego decyzją jakiegokolwiek organu administracji, w tym organu podatkowego, należałoby ocenić jako niezgodne z Konstytucją RP. Decyzja podatkowa wraz z pozostałym materiałem dowodowym z postępowania podatkowego jest tylko jednym z dowodów w sprawie o przestępstwo skarbowe.

³ (10) Oprócz przestępstwa polegającego na udziale w organizacji przestępczej w rozumieniu art. 2 decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW 8 , zakresem stosowania niniejszej dyrektywy należy objąć inne przestępstwa, o których mowa w art. 1 ust. 1 decyzji ramowej 2008/841/WSiSW i które zdefiniowane są w prawie krajowym, w stopniu w jakim są one popełniane w ramach udziału w organizacji przestępczej zgodnie z definicją w art. 1 ust. 1 decyzji ramowej 2008/841/WSiSW oraz w prawie krajowym, aby przejmować nielegalne zyski pochodzące z działalności przestępczej zazwyczaj prowadzonej przez organizacje przestępcze. Szczególnie zachęca się państwa członkowskie do zapewnienia, aby w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy znalazły się przestępstwa takie jak podrabianie produktów i piractwo, nielegalny handel dobrami kultury, fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi, zabójstwo lub spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi, uprowadzenie, bezprawne przetrzymywanie lub wzięcie zakładników, rozbój w formie zorganizowanej lub przy użyciu broni, wymuszenie rozbójnicze, handel skradzionymi pojazdami, przestępstwa skarbowe odnoszące się do podatków bezpośrednich i pośrednich, podpalenie, oszustwo, nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi oraz przestępstwa wchodzące w zakres jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego.

Orzekanie przez sąd karny po przedawnieniu zobowiązania podatkowego będzie należeć do rzadkości. Tylko w najpoważniejszych sprawach, gdzie wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej przekracza obecnie 961 200 zł, termin przedawnienia karalności wynosi 10 lat i jest dłuższy od podstawowego terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych. W pozostałych przypadkach (wg analiz przeprowadzonych w MF w ostatnich latach było to około 90% spraw) termin przedawnienia karalności wynosi 5 lat, czyli dokładnie tyle co podstawowy termin przedawnienia zobowiązania podatkowego określony w Ordynacji podatkowej. W sytuacji, kiedy dojdzie do prowadzenia postępowania karnego skarbowego po przedawnieniu zobowiązania podatkowego, sąd będzie mógł oprzeć się na innych dowodach z dokumentów (protokoły kontroli, badania ksiąg, faktury, złożone Jednolite Pliki Kontrolne, sprawozdania finansowe), przesłuchać świadków, a w szczególnie skomplikowanych przypadkach może powołać biegłego, podobnie jak czyni to w sprawach przestępstw gospodarczych, oszustw ubezpieczeniowych czy finansowych.

Podkreślenia wymaga, iż sędziowie rozpatrują sprawy z różnych dziedzin, równie skomplikowanych jak podatki, nie bazując na decyzjach właściwych organów (np. przestępstwa fakturowe, oszustwa giełdowe). Sprawy karne skarbowe są zatem tylko jednym z wielu trudnych zagadnień, w których orzekają sądy. Tym niemniej przepisy przejściowe w projektowanej regulacji zakładają czas (co najmniej 5 lat) na ewentualne przygotowanie się sądów, w tym także na rozważenie wprowadzenia postulowanej od lat specjalizacji sędziów (lub sądów) w sprawach karnych skarbowych.

Zmiana w art. 38 kks polegająca na dodaniu § 4 nie była zawarta w pierwotnej wersji projektu i wynika z uwag złożonych w ramach konsultacji publicznych. Dodawany § 4 ma na celu zabezpieczenie interesu Skarbu Państwa w przypadku najpoważniejszych przestępstw. W wypadku popełnienia przestępstwa skarbowego w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary, sąd będzie miał możliwość orzec obowiązek uiszczenia przez sprawcę równowartości pieniężnej uszczuplonej należności publicznoprawnej, jeżeli już nastąpiło przedawnienie tej należności publicznoprawnej.

Nadzwyczajne obostrzenie ma zastosowanie w sytuacjach wyjątkowych:

- działania w zorganizowanej grupie przestępczej,
- podmiotów utrzymujących się zawodowo z przestępstw skarbowych,
- czynów popełnianych w warunkach recydywy,
- umyślnych przestępstw skarbowych o uszczupleniu należności publicznoprawnej dużej wartości (obecnie ponad 2.403.000 zł) lub gdy kwota podatku wynika z nierzetelnie wystawionych faktur dużej wartości.

Przestępcy skazywani w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary nie powinni uzyskiwać korzyści z przedawnienia zobowiązania podatkowego, dlatego w przedłożeniu rządowym zaproponowano możliwość orzeczenia przez sąd

obowiązku uiszczenia równowartości uszczuplonej należności publicznoprawnej. Podkreślić należy, że decyzja w tym zakresie (fakultatywna) będzie zależna od oceny okoliczności sprawy dokonywanej nie przez organ podatkowy czy też organ prowadzący postępowanie przygotowawcze (urzędnika, prokuratora) ale przez niezawisły sąd.

Proponowane zmiany nie ingerują w przepisy Ordynacji Podatkowej i Kodeksu karnego skarbowego w taki sposób, iż podważałoby to konstytucyjność przyszłych rozwiązań, a co za tym idzie, że zmiany art. 15 kks i 44 kks mogą wprowadzać niespójność systemową oraz przeczyć zasadzie ochrony obywateli do państwa i stanowionego przez niego prawa w rozumieniu art. 2 Konstytucji. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że fakt, iż organy podatkowe nie miały możliwości skutecznie przeprowadzić postępowania administracyjnego nie oznacza, że przestępstwa nie popełniono. Podkreślenia wymaga, że po przedawnieniu zobowiązania podatkowego, organ ścigania będzie, tak jak obecnie, związany zasadą domniemania niewinności. To finansowy organ postępowania przygotowawczego albo prokurator będzie musiał udowodnić winę umyślną sprawcy a także wykazać, że doszło do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej w konkretnej wysokości. Ponadto, ewentualne wątpliwości (wobec niedostatecznego materiału dowodowego) rozstrzygane są – i muszą być – na korzyść sprawcy. W przypadku braku dowodów zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania, zgodnie z art. 17 Kodeksu postępowania karnego. Zasady odpowiedzialności karnej skarbowej pozostaną niezmienione, niezależnie od tego czy przedawni się zobowiązanie podatkowe. Fakt, że organy ścigania nie będą mogły „podeprzeć się” decyzją podatkową będzie raczej wzmacniał domniemanie niewinności, stawiając oskarżycielowi publicznemu wyższe wymagania w zakresie udowodnienia znamion przestępstwa skarbowego.

W kwestii proponowanej nowelizacji Ordynacji podatkowej wprowadzającej możliwość wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku ze skorygowaniem deklaracji w niedługim okresie przed upływem terminu przedawnienia zwracamy uwagę, że proponowane wydłużenie jest bezpośrednio związane z działaniem samego podatnika i nie daje organom podatkowym możliwości samoczynnego wydłużania biegu terminu przedawnienia. Ponadto projektowany przepis wyraźnie wskazuje, że termin przedawnienia zobowiązania podatkowego będzie wydłużał się o 12 miesięcy, tym samym zawiera jasne ograniczenie czasowe. Stąd też nie można podzielić twierdzenia, że projektowane przepisy naruszają zasadę ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego prawa. Zasada ochrony zaufania obywateli do państwa i do stanowionego przez nie prawa opiera się na pojęciu pewności prawa, a więc takim zespole cech przysługujących prawu, które zapewniają jednostce bezpieczeństwo prawne. Wymienione cechy umożliwiają jednostce decydowanie o swoim postępowaniu w oparciu o pełną znajomość przesłanek działania organów państwowych oraz konsekwencji prawnych, jakie mogą zostać wywołane jej działaniami. Jednostka powinna mieć możliwość przewidzenia konsekwencji zdarzeń na gruncie obowiązującego systemu prawa, dlatego prawodawca nie powinien zmieniać obowiązującego prawa w sposób

arbitralny. Podkreślenia wymaga, że projekt przewiduje dodatkowe 3-miesięczne *vacatio legis* do wprowadzanej regulacji, co umożliwi wszystkim podatnikom zapoznanie się z nią. Ponadto pozostałe przesłanki zawieszenia lub przerwania biegu terminu przedawnienia są regulacjami obowiązującymi od wielu lat i doskonale znanymi podatnikom. Projektowany przepis wyraźnie wskazuje, w przypadku których korekt deklaracji nastąpi wydłużenie terminu przedawnienia, więc podatek składający tego rodzaju korektę, będzie świadomy skutku podjętego działania. Podkreślenia również wymaga, że obecnie istniejące przesłanki zawieszenia lub przerwania biegu terminu przedawnienia są skonstruowane przez ustawodawcę w taki sposób, żeby podatek był świadomy ich wystąpienia. Niedopuszczalna jest bowiem sytuacja, w której złożona korekta deklaracji w ostatnim dniu przedawnienia, skutkująca zwiększeniem zwrotu, straty, kwoty do przeniesienia czy zmniejszeniem kwoty do zapłaty, nie może być przedmiotem weryfikacji przez organ podatkowy. Stawia to w uprzywilejowanej pozycji podmioty korygujące deklarację w ostatnim okresie przed upływem przedawnienia w stosunku do podmiotów, które takich korekt dokonują na bieżąco.

Odnosząc się do przepisu intertemporalnego zawartego w art. 4 należy zauważyć, że projektowana regulacja przejściowa ma na celu zapewnienie organom podatkowym odpowiedniego czasu na zakończenie prowadzonych obecnie postępowań i jednocześnie jest skorelowana ze zmianami wprowadzanymi w ustawie Kodeks karny skarbowy. Przepis przejściowy do wprowadzanych zmian w kks (art. 8 projektu) przewiduje, że do terminu przedawnienia karalności przestępstw skarbowych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, popełnionych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, stosuje się przepisy kks w brzmieniu dotychczasowym. W konsekwencji w ich przypadku nastąpi przedawnienie karalności, jeżeli nastąpiło przedawnienie uszczuplonej należności publicznoprawnej. Mogą się zdarzyć sytuacje, że zobowiązanie podatkowe powstanie przed dniem wejścia w życie ustawy i również przed tym dniem zostanie popełnione przestępstwo skarbowe, polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, natomiast organy nie zdążą wszcząć postępowania karnego-skarbowego w tej sprawie. W takiej sytuacji, w przypadku gdyby przepis przejściowy obejmował jedynie takie zobowiązania podatkowe, w których przesłanka z art. 70 § 6 pkt 1 Op się zaktualizowała przed dniem wejścia w życie ustawy, jak postuluje Sąd Najwyższy, istniałoby ryzyko, że z uwagi na przedawnienie zobowiązania podatkowego nastąpi przedawnienie karalności już popełnionego przestępstwa skarbowego, którego karalność powinna ustać dopiero po latach dziesięciu. Organy ścigania nie będą miały niezbędnego czasu na rzetelne przeprowadzenie postępowania karnego, które w przypadku najpoważniejszych przestępstw skarbowych jest czasochłonne. W przypadkach przestępstw skarbowych moment ich popełnienia bardzo często zbiega się z terminem powstania zobowiązań podatkowych. Przyjęcie rozwiązania proponowanego w opinii Sądu Najwyższego mogłoby prowadzić do wątpliwości w zakresie terminu przedawnienia karalności czynów popełnionych przed wejściem w życie ustawy, których karalność ustanie po jej wejściu w życie. Stosowanie do nich

art. 44 § 2 kks przy jednoczesnym usunięciu art. 70 § 6 pkt 1 z Ordynacji Podatkowej może stworzyć ryzyko bezkarności w okresie od 5. do 10. roku od jego popełnienia. Podsumowując, zmiany do ustawy Ordynacja podatkowa połączone są z propozycją uchylecia art. 44 § 2. Mają one charakter kompleksowy i nierozłączny. Efektem powinno być wyeliminowanie przypadków wszczynania postępowań karnych skarbowych tam gdzie nie było do tego podstaw i organy w praktyce nie zmierzały do ustalenia i ukarania sprawcy, a jedynie do uzyskania skutku zawieszenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Proponowane rozwiązanie w postaci uchylecia art. 44 § 2 kks nie jest nowym zagadnieniem. Było już procedowane w projekcie ustawy z dnia 3 marca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (UD 357) oraz w projekcie ustawy z dnia 21 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy (UD 188), jednak ówczesnie nie wiązało się z uchyleciem art. 70 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej, wskutek czego było niespójne systemowo.

Co istotne, obecnie trwają prace nad szeroką reformą Kodeksu karnego skarbowego, w tym dotyczące uchylecia art. 44 § 2, które prowadzi Zespół ds. reformy prawa karnego skarbowego przy Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego w Ministerstwie Sprawiedliwości⁴.

Z wyrazami szacunku

Z upoważnienia Ministra Finansów i Gospodarki

\$Imię_i_Nazwisko_podpisującego

Podsekretarz Stanu

⁴ [Zespoły problemowe - Ministerstwo Sprawiedliwości - Portal Gov.pl](https://portal.gov.pl)